

Repülőtéri Minibusz szolgálat

A repülőtérrel Budapest bármely pontjára és onnan a repülőtérre kényelmes 9 személyes Ford, Volkswagen kisbuszokkal háztól-házig utazhat. Vidéki és külföldi utazáshoz is igénybevehetik, illetve bérelhetik minibuszainkat.

Telefon-fax:
157-8993, 157-8555,
157-7181

Viteldíjaink:
Ferihegy I., Ferihegy II. és a város
bármely pontja között: 600 Ft/fő

Repülőtéri Gyorsjárat

Budapest Ferihegy Erzsébet tér és Ferihegy mindkét terminálja között közlekedik a repülőtéri gyorsjáratú autóbusz. A 20 személyes autóbuszok reggel 6 órától 22 óráig közlekednek.

Az Erzsébet térről és a Terminál II-ről minden egész és fél órákor, a Terminál I-ről minden óra 10 perckor és minden óra 40 perckor.

Viteldíj:
200 Ft/fő,
gyermekeknek 10 éves korig
díjtalan

NUGÁT

SZÉP, IRODALMI LANTOLÓGIA

FŐSZERKESZTŐ: KRIZSÁN SACI
SZERKESZTŐ: JANOX

Briegelbauer Norbert (Norb), Dienes Péter, Heiling Éva, Heltai Csaba (Choby), Janox, Kovács Zoltán (Kovzol), Krizsán Saci, Kuti Sándor, László Pál, Máriás Petra, Molnár András, Molnár Dániel, Nagy Réka, Pap Bernadette (Bernó), Pécsi Marcell, Sólyom Péter, Szekeres Katalin, Tárkányi Botond, Kis Tamás (aTom): Versek
Heltai Ákos: A négy szögletre kerekedő, Heltai Ákos - Heltai Csaba (Choby) - Janox: Himfy, Kiss Róbert (Kicsi): Utolsó bekezdéseim (szemelvények), Kuti Sándor: Dió, Szekeres Katalin: Itthagytál, Kis Tamás (Tomkiss): Barbie, Na-ná!, Progresszív popularizmus
Kis Tamás (Tomkiss): Egoisták párbeszéde, Molnár Dániel: Játék határok nélkül (képversek); Nagy Réka - Váci Olivér: Villanások

Grafika: Csákovics Lajos, Heiling Éva, Sára Éva
Tervező szerkesztő: Heiling Zsolt, Heltai Csaba
Felelős Kiadó: dr. Tomszer Miklós

Alapító:
Diákújságírók
Országos
Egyesülete

Ára: 25 Ft

Ifjúsági
kulturális
irodalmi
lap

Tartalom:

Szerző:	Cím	oldal
Briegelbauer Norbert:	Éj.....	6.
	Ha.....	23.
Dienes Péter:	Berlin felett.....	21.
	Boldogtalan, szomorú dal.....	8.
Heiling Éva:	Agáva.....	21.
	Fekete völgy.....	6.
	Taigetosz.....	22.
Heltai Ákos:	A négy szögletre kerekedő.....	10-11.
Heltai Csaba (Choby):	Holnap már.....	23.
Janox:	Műfordítás.....	22.
	Az olvasóhoz.....	23.
Heltai Ákos-Heltai Csaba (Choby)-Janox:	Himfy.....	10.
Kiss Róbert (Kicsi):	Utolsó bekezdéseim.....	4, 7, 17, 22.
Kovács Zoltán (Kovzol):	Csakavers.....	23.
	Kodály.....	9.
	Unalmas fickó.....	8.
	Véletlenül.....	8.
Krizsán Saci:	Képtelen arckép.....	18.
	Paraván.....	5.
	Tehetetlen-ül.....	18.
Kuti Sándor (Kuty):	Árulás.....	20.
	Dió.....	19.
László Pál:	Rák.....	20.
Majoros Edina:	Elemzés után.....	23.
Máriás Petra:	Háborúk.....	21.
	Háztartásom.....	19.
Molnár András:	Háború.....	21.
	Látszat.....	18.
	Lifetime.....	7.
	(Mikor nagyon...)	19.
Molnár Dániel:	(Hangulat...)	6.
	Játék határok nélkül (képvers).....	21.
	Sötétedik.....	7.
Nagy Réka:	Alliteráció.....	20.
	Villanások.....	12-13.
	Haiku.....	20.
Pap Bernadette (Bernó):	Őrség.....	22.
	(Kerestem...)	4.
Pécsi Marcell:	Zenélés.....	9.
Sólyom Péter:	Bűntudat.....	5.
	Szemed előtt.....	5.
	Válaszútján.....	4.
Szeheres Katalin:	Itthagytál.....	20.
Szűcs János:	Változik a világ.....	6.
Tárkányi Botond:	(Csodára várva).....	22.
Tomkiss (a Tom):	Egoisták párbeszéde.....	17.
	IQ-ra.....	4.
	Morcos Zsigmond: Barbie.....	3.
	Na-ná!.....	14-15.
	Progresszív popularizmus.....	16.
Váci Olivér:	Villanások.....	12-13.

Prológus

Egy teljes egészében irodalmi újságot tartasz a kezdedben - eltekintve néhány „villanás”-nyi fotótól és grafikától. E szám szerzői lelkes dilettánsok, irodalmat kedvelő tollpróbálgatók, - „civilben” középiskolások, egyetemisták, vagy éppenséggel munkanélküliek - akik kapcsolatba kerültek az újságírással...

Az újság alapjául a Diákújságírók Országos Egyesületének XII. szakmai táborában elkészült - ugyanilyen nevű és mondanivalójában hasonló - lap szolgált. Úgy tűnt, lenne mit mondani, s lenne kinek... Ezért indítottuk újra a NUGÁT-ot - immár negyedévenként megjelenő folyóiratként. Ebben a próbálkozásban természetesen számítottunk Rád és alkotósaidra!!!

Mindenkiben vannak olyan gondolatok, érzések, amelyek tudatosan vagy tudat alatt előkíváncsoznak az agynak nevezett konténerből, és ennek egyik legnyilvánvalóbb eszköze talán az írás. Lehet, hogy úgy gondolod, azok a versek, gondolatok, melyeket néha egy cetlire firkálsz, nem tartoznak másokra. Mégis arra kérünk, oszd meg velünk és egyúttal a NUGÁT olvasóközösségével ezeket!

Várjuk kritikáitokat, hozzászólásaitokat és elsősorban alkotásaitokat a negyedév múlva aktuális második számhoz.

a szerkesztők

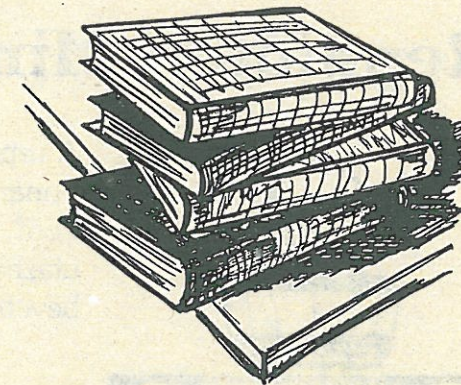
A NUGÁT
szerkesztőségének címe:
DUE 1576 Budapest Pf. 10.
A borítékra írjátok rá: NUGÁT

Choby:

Holnap már

Nincs mozgás
Nincs fény
Nincs ország
Nincs tény
Nincs pokol
Nincs ég
Nincs haza
Nincs rég
Nincs gyermek
Nincs ház
Nincs beteg
Nincs láz
Nincs árva
Nincs „egy”
Nincs jó szó
Nincs kegy
Nincs halott
Nincs vér
Nincs világ
Nincs tér
Nincs napfény
Nincs szél
Nincs tavasz
Nincs tél
Nincs elme
Nincs agy
Nincs talán
Nincs „vagy”
Nincs vezér
Nincs rang
Nincs zene
Nincs hang

Nincs sikoly
Nincs jaj
Nincs láрма
Nincs zaj
Nincs robaj
Nincs csend
Nincs káosz
Nincs rend
Nincs férfi
Nincs nő
Nincs család
Nincs Ő
Nincs ünnep
Nincs gyász
Nincs áram
Nincs gáz
Nincs növény
Nincs zöld
Nincs gyökér
Nincs föld
Nincs étel
Nincs íz
Nincs ital
Nincs víz
Nincs hullám
Nincs tó
Nincs beszéd
Nincs szó
Nincs ember
Nincs bő
Elmúló
Idő

Kovács Zoltán:

Csak a vers

--- Apróza nem megy már ---
Csakavers ---
--- Apróza nem megy már ---
Csakavers ---
--- Apóza nem megy már ---
Csakavers, csakavers, csakavers, csakavers
Csakavers, csakavers, csakavers, csakavers
Csakaverscsakaverscsakaverscsakavers
Csakaverscsakaverscsakaverscsakavers

Janox: Az olvasóhoz (lehet így is)

A költő, ki csak nyelvel,
évődik a nyelvel,
erre ön csak nyel: „Well”,
s eképpen elvele:
„El vele!”

Majoros Edina:

Elemzés után

Vers vagyok.
Szavak,
Rímképletek.
Metaforák,
Jelzők
és képzetek.
Szép voltam.
- Kibeleztetek.

Norb:

Ha

Ha ráírom papírra
talán
fél perc mentség
Ha sírkövemre írom
talán
örök felmentés

Pap Bernadette:
Őrség

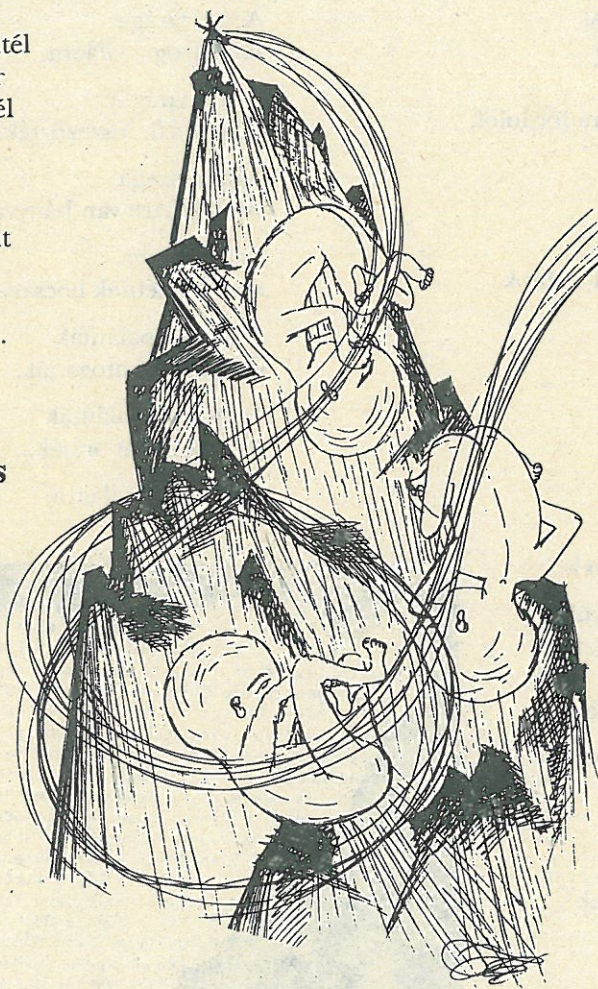
Csodát láttam.
Láttam, ahogy a
szivárvány ezer színben
tündökölve
beragyogta a határt.
Láttam, ahogy
eső után gombák
nőttek a semmiből
fehérségükkel messze
virítva.
Láttam, ahogy
táncolva énekeltél
és azt is, amikor
búsan üldögéltél
(Sacikám)
a Zala hídján.

...a csoda elmúlt
emlékek
emlékek
emlékek...

Janox:
Műfordítás

A hegy állt.
A hegyen állt.
A feny-
ő.
Alatta
ő.
Hallgatott.

Üvöltő-
Tt.
Ordító-
Tt.
Azóta
A műf
Halott.

Tárkányi Botond:
(Csodára vártam)

Csodára vártam, éltem,
gyenge fa volt bordám,
megütöttek – itthagytak
közönyös ég néz rám.

Heiling Éva:
Taigetosz

Metsző szélben
apró test reszket.
Dajka hangú hóhér
segít,
ringat a mélység fölé.
Sikoltva siklik
zuhanásba esve,
s perc alatt
él életet.

Korán vén.

Karonülők csontjai
zúgva zúzódva
a völgy rengeteg teknőjében.

Léte oszlott...
foszló rostok
szuszogva fogadják,
s nyeldeklik
a kivetett testet.

Lelke suhan,
szabadon,
szárnyalva,
ölelkezik a fényel.

„Ha a Szunion-hegy fokán állsz, nézed a lemenő nap lobogó vörös sugarait, s átjár az illatos, nehéz tengeri levegő, úgy érzed, a világmindenség te magad vagy. Milyen jó néha rádöbbenni az igazságra is.“
(Kicsi)

Tomkiss: „Morcos Zsigmond - Barbie”
-Móricz Zsigmond:Barbárok-

Az öreg juhász leült a tűz mellé. Odaszólt a kőhajításnyira lévő gyermekállathoz.

– Hadd má' 'zokat a kurv' birkákat, bammeg. Jer vacsoráznyl!
– Gyüvök mán, csak ez a ganyé puli béesett a kútba!

Miután a pulit megszárogatták, nekikezdték az estebédnek. Biza, elég szeginyes vacsorájuk volt. De hát a szegény parasztembernek már csak ilyen jut; mindig is ilyen is jutott és ilyen is fog, amíg világ a világ.

A puli kényelmesen elnyújtozott a tűz mellett, de nem sokáig, mert hirtelen felpattant, és hanyatt-homlok beleugrott a kútba.

– Nédd mán a hülye kutyáját!
– Hááááát.

Ettek tovább, majdan az öreg juhász odabaktott a kútágashoz.

– Osztán kik gyünnek? - kiáltott a mélységbe.
– Gurg.
– Sokan-e?
– Bugyb.

A juhász kihúzta az ebállatot, majdan visszaült a tűzhöz.

Esteledett. Az öreg már tudta a puli szavaiból, két idegen jön a szomszéd nyájtól, az egyiket Vörösnek hívják, és meg akarják ölni őket a juhokért. Sunyin vigyorgott bajsza alatt, amint megállt előtte a két jövevény szemárháton.

– Aggy' 'sten - szólt a Vörös.
– Fog'ggy' 'sten - felelte az öreg.
A látogatók leültek szótlánul.

Hallgattak.
Pitymallatkor a Vörös megszólalt:

– Hááááát.
– Nu - felelte az öreg juhász.
– Asszed?
– Néé.

– A zanyád! - mondta a Vörös, és előkapta miszkárolókését. Azonban az öreg résen volt, és lecsapta a Vörös fejét egy herélőbaltával. A másikat a puli intezte el.

Két hétre rá egy asszonyállat bolyongott a pusz-

tában. A Vörös juhász felesége volt. Odaért az öreg juhász nyájához.

– Nida - mondta magában az öreg.
– Kisztihand - szólt hangosabban.
– Kendteknek is - rebegette az asszony. – Nem-e látták kendtek a Vörös juhászt?
– Hun?
– Hát ehun.
– Hááááát.
– Osztán hogy vót?
– Fej nekű.

A szögedi bíróságon nagy meleg volt. Az öreg juhász a vádlottak padján izzadt a gyerekekkel.

– Fölpörös, Vörösné Veres Borbála, álljon föl!
Mi volt az elhalálozott utolsó szava, mielőtt elmönt otthonról?

– Barbie.
A bíró csak nézett maga elé. Nem nézett se jobbra, se balra, csak maga elé. Végül csak ennyit mondott:

– Barbie...

Pap Bernó:

(Kerestem...)

Kerestem
az ÉLET bejáratát,
de nem találtam.
Hívtam
az ÉG telefonszámát,
de a központ nem kapcsolta.
Kértem
őket, szeressenek
és figyeljenek rám.
-szerettek-
-figyeltek-

„A gondolat határtalan - mondják - az ész viszont
határoktól terhes.
Mi hát agyunk legfőbb szerepe?”

(Kicsi)

aTom:

IQ-ra

füst, agy, gondolat
éter, kés, pillanat
szilárd, kemény hasonlat
lenne az ész, kábulat
inger, jel, gondolat
hatás, hatvány, pillanat
szilárd, kemény hasonlat
intellektuális kábulat
tanár, szabály, gondolat
szatirikus pillanat
szilárd, kemény hasonlat
szarkasztikus kábulat

ma a gondolat, a pillanat
egy meghasonult kábulat
intellektuális vádirat
egy verseny, egy minősítő
úrnyomat

Sólyom Péter:

Válaszútnál

Az életfa tudatlanságába kapaszkodom.
Elfogyott az alma.
Rajtam röhög a kígyó.
Hogy jutok ki a Paradicsomból?

Molnár András:

Háború

Gyáva öngyilkosok
udvariasságból
egymást lövik.

Máriás Petra:

Háborúk

Hazudtok nekem, csillagok!
Akaratos fényetek átöleli gyulladt szemem,
aranyporos álomba bódítottok,
s lemaradok öncélú háborútokról.
Tekintetemért versengtek, ugye?
Nektek a bűvölés hatalma kell,
de ha álomban másik oldalamba fordulok
- képszakadás -
nem karolhattok már
s hiába nyögtök izzadva.
Szemem parancsol.
Villámlót sikoltva az én poromba hulltok.

Dienes Péter:

Berlin felett

Berlin felett angyalok vannak
Berlinben magányos emberek
Nem értem mi értelme annak
Hogy Berlinben szóltak a fegyverek

Miért szólnak most is tankok, ágyúk
Miért hálnak meg kínban emberek
Nem értem mért véres az ágyuk
S mért haldoklik benne egy gyerek

Miért hullik bomba a hazákra
Miért lángol vörösen a tető
Miért köneke fel embert az ágra
Miért telik gyorsan a temető

Miért nem esznek-isznak, dalolnak
Miért félnek fázva az emberek
Miért retteg az éhező Holnap
Miért szólnak most is fegyverek

Berlin felett angyalok vannak
Bosznia felett vad repülők
Már több mint ötven éve annak
Miért nem lépnek a székben ülők

Heiling Éva:

Agáva

Agáva a palánta,
mosolyog a világra.

Hé... agáva,
- te palánta,
ne röhögj a világra!

Agáva a palánta,
mosolyog a világra.

Agávát a palántát
bakancsok tapossák.

Agáva virága
mosolyog a világra.

Agáva virágát
láncaltapok összezúzták.

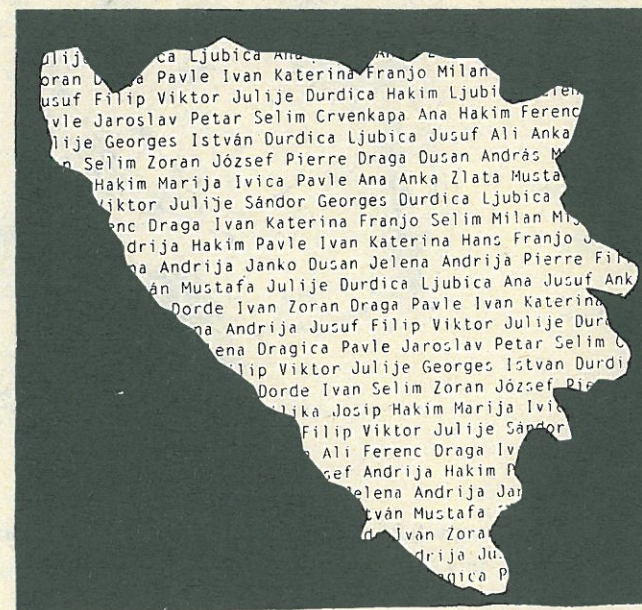
Agáva virága
sziklaszirtre van hányva.

Agáva virága
magját szélnek bocsátja.

Agávák a palánták
szirmaik bontogatják.

Agávák a „palánták”
méz illatukat ontják...

kacagnak a világra.

Szekeres Katalin: Itthagytál

Már vagy két éve, hogy elmentél. Tudod, nem volt szép tőled, hogy csak így, se szó, se beszéd, itt hagytál. Még most is iszonyúan hiányzol, pedig reménykedtem, az idő majd ezt a sebet is begyógyítja. Akkor azt hittem, már minden könnyem elsírtam, de még mindig maradt bőven.

A legváratlanabb pillanatokban bukkansz fel: vadidegen emberek arcvonásain, mondatain, gesztusain keresztül kísértesz, s én teljesen védtelen vagyok veled szemben.

Eszembe jutnak a régi idők, mikor még velünk voltál, s csillapíthatatlan vágyat érzek, hogy megöleljelek. Szeretném megint érezni az illatod, a belőled áradó szeretetet, melegséget, megértést. Jó volna néha kikérni a véleményed, tanácsod: olyan nehéz mindig egyedül dönteni.

Mikor otthon vagyok, állandó hiányérzet gyötör. Ahogy elmentél, utánad eltűnt minden, ami igazán lényeges: a békesség, az összetartozás, a biztonság.

Elvesztettem lábam alól a talajt, nem találok a helyem - állandóan menekülök otthonról, sokszor már az is lényegtelen, hová...

Oda, ahol még találok szeretetet, azokhoz, akiknek fontos vagyok. Közben pedig keresem magam és kereslek téged.

Valószínűleg akkor ért véget a gyermekkorom, mikor te meghaltál, és talán akkor leszek felnőtt, amikor már el is tudlak temetni.

Olyan jó lenne még egy kicsit gyermeknek maradni, a te gyerekednek, drága Anyukám!

Kuti Sándor:

Árulás

Mondd, fázna-e a halottak,
Vagy csak barnán borzong az éj?
Mondd, reszket-e a föld alattuk,
Vagy csak testem szólítja kéj?

Mondd, hol a Hold, hogy fénye
Kezed tétova selymén haljon el?
Mondd, kél-e a szél, hogy fakuló
Neved bennem százszor kavargja fel?

Mondd, születik-e néha majd
Vigyázó gondolat gyáva lelkünk alatt?
Mondd, elengednél-e végleg, ha
Szólít egy gyilkosan éltető pillanat?

Mondd, tűzbe hozhat-e még
Száz meg száz buja ördögi csel?
Mondd, tűzre dobhat-e kék
Vágyakat egy koromszín lepel?

Mondd, hívhat-e őszinte dalokkal
Fagyos nászába az örök vég?
Mondd, sírnak-e a halottak,
Vagy csak szeretsz, szerethetlek még...

Nagy Réka:

Haiku

Elmegy egy ember s viszi
amit hozott,
hátán a világot.

Nagy Réka:

Alliteráció

Szeretvén szeretőt
szilajul,
szomorú szégyened
szűnik.

Titkok nélküli
ölelés,
Hozzám kötött
a sírig.

László Pál:

Rák

Zöld szemed leng,
Barna törzsed szárad,
Vadul lüktet ezer
Pici lábaid.

Földmorzsában lelsz.
Nyugalom. Verem.
Erő. Minden cellád
Megismerem.

Holnap meghalsz, hol
Márvány a gipsz is.
Én holnapután.
Apokalipszis.

Sólyom Péter:

Szemed előtt

(vezeklés)

Sárga bűnomben forgok,
már nem forr fel szívem.
Magányüstjében kacagva főz az ördög,
a kanalat kezébe teszem.

Kacér szempár ravaszul rám kacsint,
szűz boszorkány már meztelen,
ágyéka gonosz tüze ég,
hiába szép, ha feneketlen.

Az ördög kajánul nevet, majd kimer
az üstből, a tömegbe vet,
szemem alá akasztva emlékeim
súlyos táskáit elereszt.

Meginog Kőszikla, vonzza a tömeg.
A szél távoli ördögkacajt hoz,
árnyékom átölel, majd eltűnök
egy tekintet skatulyáiban.

Krizsán Saci:

Paraván

Kő-görgeteg
rengeteg
ereje
Fejemen.

Földbe
gyökerezett
testem törzse
Fogoly.

Lát(hat)atlanul
magam
vergődöm,
Fal takar.

Hívó hang
nem fúr utat
a kövön.
Hallgat(t)ok... (?)

Tán odaát
néhány barát
topog...
Rám várnak.

Alítják
e fal csupán
paraván:
Elbújtam.

Néma
perceink
megfejtetlenül...
...Elvesztek...?

Sólyom Péter:

Bűntudat

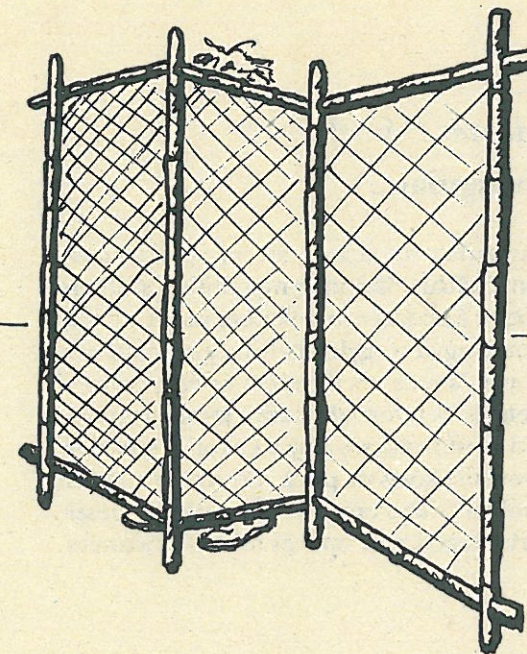
Most csak játszom,
megjátszom.
Papír, toll, röpke gondolat,
homályos sarok,
írok.

Csak megjátszom.
Ki se látszom.
Meggondolhattam volna,
mint a kisvakond,
de ő se tette.

Kibújt.
Játszott.
Átment rajta a fűnyíró.
Már nem játszik.

Én meg játszom.
Megjátszom.
Ki se látszom.
Megjátszom.
Ki se látszom.
Rajtam mikor megy át?

Játék csak álca.
Bedöglött a varázspálca,
már nem változom.

Szűcs János:
Változik a világ

Miért nem játszol velem,
olyan hideg, és merev a kezed;
pedig gyönyörű, napfényes a terem,
miért van állandóan lecsukva a szemed?

Már régen fészülködtél,
nézz a tükörbe, kócos vagy;
Igaz ritkán szépítkeztél,
de most még a por is hidegen hagy.

Pókháló lebeg a szádon,
rég csókoltam, száraz maradt;
amióta itt fekszel az ágyon,
előbbre az én napom sem haladt.

Biztosan szépet álmodsz, vidámat,
hogymeg fogadat semmi sem takarja;
optimistán mosolygód világodat,
s nyugalmaid még egy légy sem zavarja.

Csöndben ülök melletted egy széken,
s szórakozottan játszok a hajaddal;
ezt a világot már semmi sem tartja féken,
s én tovább beszélgetek egy halottal...

Molnár Dániel:
(hangulat...)

hangulat az aurás utcai gázlámpák
árnyékában őszi még-nem-hideg szélben
faágak éjszaka emberek nem vadidegenek
nem is egytest egylélek de mégis együtt egy
csapat és érzés és figyelem és élet és vegyelem
és szerelem abba amit mind magunkban
hordozunk sós-olajos kukorica szódavíz
vizes kóla kólás víz pizza vörösbort meg kóla
chokko cokko ennyi lenne csak az egész?
várlak téged, már van egy rekeszed bennem

Norb:
Éj

a magány
pajzsként véd meg
az éj
mikor elér
ő is a barátom
mert ilyenkor
az ész valóságát
kizárom
és
egyedül vagyok
senkit nem bántok

az izzó hegyes szavak most eltűnnek
nem tesznek tönkre
a szó most szükségtelen

itt van pőreségében
a csend
őrzi
kínban fetregő gondolataim
melyek
lassan lebegnek
lelkem utcáin

Heiling Éva:
Fekete völgy

Kér
kar,
lány
lány.

Szorít,
rohan,
szél
száll.

Kavar
avar,
hál
halál.

Domb,
völgy,
csend,
- harag.

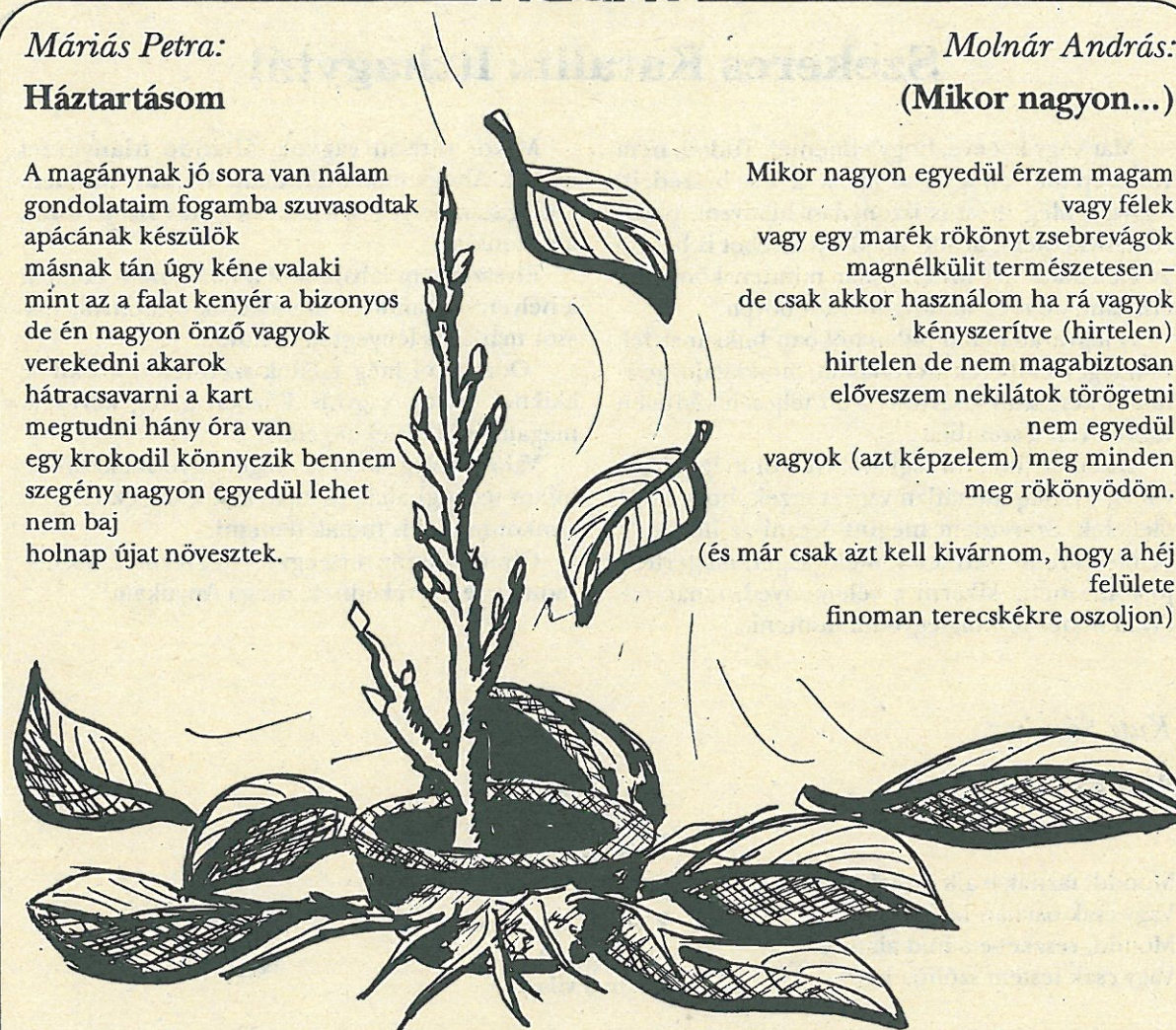
Zeng,
bong,
vér,
harang.

Döng,
sikoly,
föld,
lenn.

Nesz,
hang,
csönd,
benn.

Máriás Petra:
Háztartásom

A magánynak jó sora van nálam
gondolataim fogamba szuvasodtak
apácának készülök
másnak tán úgy kéne valaki
mint az a falat kenyér a bizonyos
de én nagyon önző vagyok
verekedni akarok
hátracsavarni a kart
megtudni hány óra van
egy krokodil könnyezik bennem
szegény nagyon egyedül lehet
nem baj
holnap újat növesztek.

Kuti Sándor: Dió

Szomorú, kora őszi délután volt. A valaha karcsú diófa levelei némi tűnődés után egymást követve ereszkedtek a poros járdaszélre. Pördültek egyet, majd beletörődő nyugalommal vártak sorsukra. És a szélre, amely az utolsó reményük volt a menekülésre. Talán egy figyelmetlen madár fészke, talán az árokpart lesz az otthonuk – legalábbis ezt remélték. Pedig ők még fészeknek sem jók, hisz az első hidegre úgy porlanak szét, mint maga a fázós föld. És akkor maguk is olyan hidegek és feketék lesznek. És nem fázhatnak majd.

Eljött a szél, de hideget hozott és port. Felkapta őket, forgatta, a magasba emelte, dobálta; kavarta a világot, és a riadt ejtőernyők baljósulató sodrással ziláltan zuhantak, sziszegve súrolták a kavicsokat, újra emelkedtek az örvénnyel: száguldani, őrvongva szakadásig tombolni, hogy osztódó kérész-kavalkádból eszméletlen, kifulladásra, erőtlenségre örökre megsemmisülten várják a semmit.

Erejük utolsó szikráit összegyűjtve egymáshoz bújtak. Közel. Minél közelebb! Utoljára együtt emlékezve végigjárják az utat: a rügyet, a mulatságos kis kígyókat, a tavaszi nap simogatását, a lusta nyári szomjazást, a serdülő bogycsapatot, amit az emberek úgy szeretnek. Most utoljára együtt. Még egyszer.

Egy szikra volt. Egy unottan szisszenő apró lángocska. Új élet, új cél, új sors, új múlt. És a fáradt napsugarakat ezüstössé varázsolta fanyar-bársonyos illatával egy kamasz füstcsík. Vidám, kora őszi délután volt.

Molnár András:
(Mikor nagyon...)

Mikor nagyon egyedül érzem magam
vagy félek
vagy egy marék rökönnyel zsebrevágok
magnélkül természetesen –
de csak akkor használom ha rá vagyok
kényszerítve (hirtelen)
hirtelen de nem magabiztosan
előveszem nekilátok törögetni
nem egyedül
vagyok (azt képzelem) meg minden
meg rökönnyedöm.
(és már csak azt kell kivárnom, hogy a héj
felülete
finoman terecskékre oszoljon)

Krizsán Saci:

Tehetetlen-ül

Takaróba bújva,
Összekucorodva
Ölelem meg magam
visszarévedezve -
húszéves öregként.

Félig nyitott ajkam
csikorgó rácsának
a kimondhatatlan
Ön emésztés feszül.
Hát nincsen kiút... (?)

Nyitott szemem átnéz
rajtam és másokon,
a „téri távolon”,
egész világomon,
mégsem lát.

Múlt darabkát perget,
elszólt szavakat néz,
szempárokban olvas
Valaki - itt bennem,
de meg nem ért.

E lélek-labirintban
egy ember rég eltévedt,
de még most is faggatja
nekibátorodva
az örök miértet.

Valaki - ott bennem
öreg, bele-fáradt.
Lelkem szélére ül,
szorongva megpihén.
Nem leli a választ.

Takaróba bújok:
a nincstől ne fázzak.
Behunyom a szemem:
múlt kockát ne lássak
helyrerakatlanul.

A kisöreg csak ül, s
gúnyolkodik, nevet.
Csuda érthetetlen
egy ifjanc hogy lehet
ilyen tehetetlen.

Krizsán Saci:

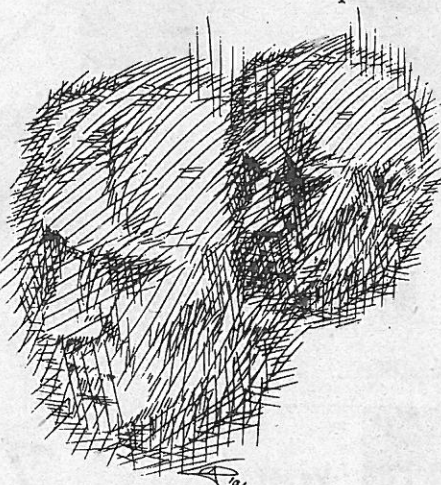
Képtelen arckép

Önmagamát nézem,
amint mosolygok
őszintén-nyugodtan
feszülő arcomon kis patak
medresít.

Tiszta tükör-arc
moccanatlan tekintete
szúrja lelkem-szívem
ökölbe szorul.
Tőlem fél...

Kutató forrás-csepp lel
mosolygödröcskére,
s e találkozásban
az ér megáll, képzelődve
tengerszemként.

Nézem a képtelen képet,
a tengerszemeket - mind
érinthetetlen érthetetlen
részem: egyszerre valóság
s látszat-dimenzió csupán...

Molnár András:

Látszat

Mindenki másnak
jelentek és vagyok,
CSAK ÖNMAGAM
állaga hord ily alakot.

Molnár Dániel:

Sötétedik

(Nyárutó)

sötétedik,
de csak
az énekes madarak
bújnak fák odvába
erőt gyűjteni a dalhoz,
nekem írnom kell,
hisz a betűk
elő-előbuggyannak
ajkamon,
helyett
a tasztatúrán,

de profánul
hangzik is ez
a költészet
szent csarnokaiban
megalázkodó
amatőr dilettáns
szájából,
ki az
olümposzt próbálgatja,
de alföldi gyerek lévén,
nem megy neki

csak a saját lapos,
kis érzelmei
maradnak,
s csak
ilyeneket tud adni

Molnár András:

Lifetime

sötét korom van
koromsötét van

Molnár Dániel:

Sötétedik

(Télelő)

csillagokba takarózáván
hull az ősz a fejemre
szép illedelmes halkan
koppannak szavai, a félelem
ahogy figyelmeztetnek
a közelgő tél
sem lesz kíméletes
és a melegség bizony
nagy kincs

de hát itt e beton
rengetegben hol találok
társat a nagy magyar
éjszakába? kérdém
ha ártatlan szemekkel
minthogyha csak ő
tehetne valamit is
a mindent elnyelő
ellen

és úgy felele nekem
ahogy tanították őt
az évek elmondani azt,
mi fontos

Tudod, neked álmodom a titkot
most csak neked, máskor másnak
szeress bátran, hisz az nagy fegyver
lásd kevés is meri vállalni,
napfénynél csillogó élet az életnek
de tudod nehéz idők járnak
a szeretet hadában, mert most
már a lángpallos van kézben
s csak ezzel mutathatók
utat, vagy vágthatlak le

Adj még adhatsz,
míg van mit,
de vigyázz!
maradjon kovász.

„Két pont között legrövidebb az egyenes. Vannak azonban olyan pontok is, amelyeket csak két egyenesből lehet elérni.”

(Kicsi)

Kovács Zoltán:

**Unalmas fickó
„átalakítás”**

van néhány ezernyi betanult poémom
van száz meg száz mozdulatom
ha kell, válogathatok belőlük kedvemre:
elsütöm valamelyikőjüket
a „jó közérzet” fokozására

milyen kár!
mára már kifogytam mindenemből
mindent megmutattam – a dalnak még sincs vége

rádöbbsentetek már? unalmas fickó vagyok:
a tű ugrál így rossz lemez barázdá
mezbarázdá
mezbarázdá
mezbarázdá

Dienes Péter:

Boldogtalan, szomorú dal

Van már kenyérem, de nincs borom
Arcomon csattan sok pofon
Nincs gyermekem, sem feleségem
Lételem magányosan „élem”
Nincs házam sem, rá omló kerttel
Sok – sok minden véresen vert el
Éhet enyhíteni nincsen nekem étel
Van viszont egy nevem: szivacszikla Péter
Nincs telefonom, sem úti bőröndöm
Az utcán ki jön, előre köszöntöm
S örülök, ha köszön nekem vissza
Tollam se cikázik gyorsan össze-vissza
Nem is pipázok, nincs hozzá alkalom
Orcát se könnyeztet nyöszörgő dalom
Nem vagyok hazám dalos gyermeke sem.
A helyemet, bár nem lelem, de keresem.
De nincs meg, s nincs meg a kincs sem
Hiába keresem kutatom nincsen
Éjjel kezem keresve kaparász
De nem fog semmit, mint szegény halász
Üresen húzom hálomat elő
Pedig átkutatva már szekrény, heverő
Végigtérdeltem napokat hiába
Megcsókolva már mindenkinek lába
Keresem, kutatom, követelem, kérem
A kincset, amiért lángolt a vérem
De nincs meg a kincs, amire vágytam
Amiért valaha porig égtem
Nem vagyok itthon itt e világban
De nem vagyok otthon sem az égben

Kovács Zoltán:

**Véletlenül már megen’
megtaná’tam, mi bajom van**

–Köszönettel Juhász Gyulának az Anna örök
soráthajlásaiért–

szégyellem minden
hibáim minden
félrelépéseim minden
favicceim minden
rossz példáim mindig
belém láttok túlzottan
belém látok, hej
hogyan nem vagyok nagyobb, hej
hogyan ugyanakkora vagyok, hej
hogyan senkinél sem vagyok nagyobb, hej!

Ah, mily fondorlat!	De ki lát belém?	Látom ajkodon jámbor, remeg!	Hát üveg lennék, hogyan átlátsz?	Csak más vagyok, valaki, aki lát	De hogy?	Erőm van, belső erő	És én gyenge lennék?
	Nem, de nálam gyengébb	Azt hiszed	Tudom szándékom	Az lehet	Jobb, ha elismered	Fáj, hogy ez meglehet	
		Ismerj el, és nálam jó leszel!	Tudom, hogyan ez érdekel	Akár csak neked	Mert ha nem?		
			Megvellek, mint a többi!	Ha, ha, mily gyermeteg			
		Pedig én figyelmez- tettem!	Késő, fatej, végeztem veled!	Veled én már az imént meg- tettem ezt!	Ha úgyis tudod szándé- kom...		
			Ahogy kezdted	Hát isten veled!			
				és lön: a vezér vezér lő			
				(függöny, matt, sakkóra)			

EGOISTÁK PÁRBESZÉDE
képzőművészet

Szereplők:

Király	Vezér
--------	-------

Tomkiss

„Góliát termetű szobrokat azoknak állítanak, kiknek nagysága az életben az egerekéhez hasonlitos.”

(Kicsi)

Tomkiss:

A PRO PROGRESSZÍV POPULARIZMUS

Guy de Maupassant unta a szalon szűk légkörét. Unta a felkínálkozó nőket, a pezsgőt, a szivarokat, sőt, most még a pénzt is unta.

Unottan kicselezte az újságírók hadát, átugrotta a rajongók gyűrűjét, átvágott a színtelen, szagatlan, gáz halmazállapotú irigyek tömegén.

Most haza vágyott, alkotni akart, új dimenziók felfedezésére gondolt.

Pro progresszív popularista volt.

PROGRESSZÍV POPULARIZMUS

Három ember megy a sivatagban. A sarkon egyikük ránéz neonciklámen swatchcsal takart csuklójára.

– Vidám Hajnalt, Cimborák!

– „Vidám Hajnal, Vidám Hajnal szállt reánk, vigadjunk hát, vigadjunk hát, cimborák” – danolta a másik kettő.

A bűdös pesti bérházak között rekedt homály párolgott. A másnap győzelmet aratott a mámor felett.

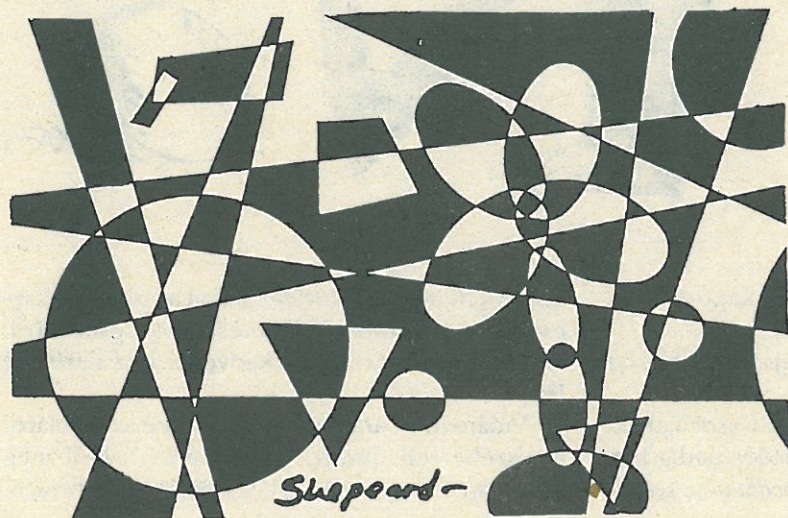
Mi ez, ha nem progresszív popularizmus?

ABSZOLÚT PROGRESSZÍV POPULARIZMUS

Ezredfordulói légkör. Talán későbbi. Technikai abszolutizmus. Ember a Marson. Ember a lövészárookban. 20 méterrel arrébb a végtagjai. Éhínség. AIDS már nincs. Van egy újabb. Rák már nincs. Kipusztult, a folyók halottak. 6 milliárd ember. Fajgyűlölet. Amerikai igénytelenség. Televízió. Videó. Televízió. Műhold. Papírhány.

A művészet az emberiség 4-5 %-át érinti. 4-5 művész élte túl a válságot. Egy művészre 100 millió olyan ember jut, aki értékeli, aki felfogja, aki rajongja a művészetét.

Ők lesznek az abszolút progresszív popularisták.

!!!

Egy új művészeti szemlélet fogant elméleti síkon. Felnevelésén fáradoznak már páran. Jön a progresszív popularizmus. Talán már hamarosan napvilágot lát a kidolgozott elmélet. Címzavak a progresszív popularizmushoz: egoizmus, eklekticizmus, szatíra, neo-avantgardizmus, maximalizmus.

Pécsi Marcell:

Zenélés

a férfi-zöld király
a néma tavon cseh zongora ül
-mint a lombkorona - hegedül

a király a zöld lombkoronán ül
a néma csend-hatalmas zongora
és a cseh tó hegedül

zöldül a lombkorona
a cseh király hatalmas férfi
a tó-néma csend

a csend-zöld zongora
a hatalmas, néma tó csendül
egy cseh férfi-lombkorona
ma a király hegedül

hegedül a néma zöld
a férfikirály cseh csend
hatalmas lombkorona a tó
és a zongorán ül

férfizongora lett a király
a cseh tó némán zöldül
a lombkoronán hatalmas
csend hegedül

a királyon hatalmas néma
a férfi zöld
a tó csendes
a cseh hegedül
és a zongorás lombkorona végre a földre ül

Kovács Zoltán:

Kodály

Kodály négyes volt matekból
Sierpienski megbukott énekből
Maxwell kegyelemből ment át az irodalom-pótvíz-
gán
Számталanszor fellázítottam magam ellenetek
Fel vörösök, proletárok
Késhegyek csúcsát mézborral befröcsköltem
Szétzúztam álmaitokat és mégis hisztek mindan-
nyian
Átalusszátok a síró folyók hömpölygését
Kegyelemből a sor végére álltok
És hagytok meghalni
Figyeltek, hátha kiborulnak az óriás-torkok
Mint a pingvinek, hallucináltok
S víziók gyötrik szemérmetek
Ha kihajoltok az ablakon
S szeretkezni próbáltok egy vonósnégyessel
Ifjak, tiétek a világ
Éljetek, én addig megpróbállok
Sakkozni egy kicsit Szolzsenyicinnel
Ő is tud sakkozni, Karpovtól tanulta még,
Ezerkilencszáznyolcvannégyben.
És véget érni, mint lomha árnyék a szélben

Choby-Heltai Ákos-Janox: HIMFY

Kazinczy Ferencnek, amiért oly sok örömet és annyi vidám percet szerzett hármunknak Himfy c. versével.

a szerzők

A gyilkos éppen azon fáradzott, hogy a helyszínen még fellelhető corpus delictiket eltüntesse a kandalló segítségével.

–Tűzbe felét! – harsogta mély pátosszal, és ő maga járt elől jó példával, amint a lángok közé szórta a vértől csatagos lepedő maradványait.

Társa, akinek egészen vérfagyaláló külsőt kölcsönzött az a fél harminckettes női macskanadrág, amit álcázás végett húzott a terebélyes vízfejére, sötétben bólintott:

– Vetem!

Az első keze ismét meglendült.

– Újra felét! – morogta a bajsza alatt, és nagyot sercintett.

A másik, némi fensőbbeséges göggel a hangjában, a lángokra bökött:

– Im!

A lakás törvényes tulajdonosának harmat-szűz leánykája egy öblös karosszék mélyén pihegett. E szavakra kinyitotta igéző öziketekintetét, és hamvas orcáján a félelem árnya futott át, amikor a gonosztevők savószerű szemei megállapodtak rajta,

és még jobban elszörnyedt a haramiák görcsös, dia-bolikus viczorításba torzult vérszomjas ábrázátát látva. A következő pillanatban a haramia cserepes ajkai megmozdultak, és a sorsára hagyott tevertés alélton rogyott össze.

– Harmadikat még!

A tettestárs ürge bakugrásokkal cipelte terhét a tűzhöz. Egy mozdulat, és már jegyezték is az eredményt:

– Lángol az is!

Odakintről szirénázás hangja hallatszott be, és a piciny helyiséget pillanatok alatt ellepték a rendbuzgó őrei. Dayka és Himfy, a két hírhedt zsvány pityeregve borultak egymás vállára. Odalépett hozzájuk az osztag parancsnoka, és atyaian kitessékelte őket:

– Jer most, vár az olympusi kar!

Hamar kiürült a földöntúli borzalmak színtere. Az eluralkodó sötétséget csak az a néhány parázs színezte be, amely a szenvedő lelkekért énekelt az éjszakában...

Heltai Ákos: A négy szögletre kerekedő

Éppen a szobámban ültem, és arra vártam, hogy meglátogasson a szomorúság. Akkor aztán csöngettek. Idétlen hangja volt a csöngőmnek - olyan szeleburdi gilingalang - féleség - ,de én mégis mindig tudtam, hogy éppen ki csönget be hozzám. Most például biztos voltam benne, hogy a gombot Makimakkja nyomogatta.

– Ki az? – kiáltottam ki a biztonság kedvéért, mert az ember soha nem tudhatja; lehet, hogy éppen a villanyszámlás az, vagy csak a szomszéd néni, esetleg egy ciher kis utcagyerek.

– Én vagyok, – jött a válasz az ajtó túloldaláról, mintha az lenne a világ legtermészetesebb dolga, hogy Ő ott van, – Makimakkja.

– Várj, mindjárt nyitok - álltam fel a fotelból.

(Ha van, aki nem tudja, honnan ismerem én ezt a fura szerzetet, annak azt tanácsolom, nézzen utána jól. Ha nem miattam, hát őmiatta. Bár kétkeltem, hogy ne jutott volna a fülébe a hír.)

– Mi történt? – kérdeztem Makimakkjától, mert láttam, hogy félrebillentett fejjel néz rám, ez pedig csalhatatlan jele volt annak, hogy valami történt.

– Gyere, fussunk! – azzal eliramodott.

Futottam én is. Ha egyszer ő azt mondja, fussunk, akkor futni kell. Annak oka van. Annak okozata van. Annak következménye van. Csak úgy.

Beértünk az erdőbe, a tisztásra. Makimakkja megállt és körülmutatott:

– Látod? Mind itt vannak.

Hát láttam. Makimakkja mögött ott sorako-

akar rosszat a gyerekeknek is.

Furcsa. **Nap nap után** eltervezték egymás között Náci halálát, most mégsem jut eszébe egy épkezláb megoldás.

Lehet, hogy itt leszünk ebben a rohadt teremben **napnyugtáig** szóltanul? **Napóleoni** helyzetbe hozta kezét, amire átizzadt inge különösen alkalmas volt. Talán sikerülne elhagynom az országot, és eljutok **Nápolyba**, a rokonokhoz.

Ekkor hirtelen egy fülsértő zaj szakította át a síri csendet. A tanár beleharapott egy **nápolyi** szeletbe.

Ez igen! Ez aztán tudja, hogy készítse ki az ember idegeit. Szabó kis híján felkiáltott az éles hang okozta rémülettől.

Ha belegondolok, szinte **naponként** adódott olyan helyzet, amittől ez a mai katasztrófa bekövetkezhetett volna. Igen, ennek így kellett történnie. Nem tűrhette tovább, hogy mint a **naposcsibe**, tehetetlenül, értetlenül szemlélje ezt a szemétséget.

Te jó ég! Mindez ma történt? Nem álmodtam az egészet? Hiszen világos **nappal** van. Ha még tíz percig nem történik semmi, akkor szó nélkül kimegy a teremből. Szülei szerencsére

nappali műszakosak, nem vennének észre semmit. Gyorsan összeszedi a legfontosabb cuccait, és beveti magát az erdőbe. Visz magával egy szatyor **napraforgómagot**, azzal kihúzza pár napig. Egy csavargó ismerőse, Lajos, majd tájékoztatja a **naprakész** információkról. Olyan dolog nem történhet a **Naprendszerben**, amiről Lajos ne tudna.

Igen, **napról napra** kell majd élnie. Lehet, hogy lopnia is kell. Egyszer már úgyis próbálta. Hatéves korában a fővárosban járt szüleivel, és apró termete révén észrevétlenül beosont egy zöldségesnél a **narancsért** kígyózó sor elejére, és elcsent egy gyümölcsöt. Apjától akkora fülest kapott, hogy órákig **narkózisban** érezte magát.

Brrrrr! Az éles zajra bevágta fejét az asztal lapjába. Kicsöngettek?

Riadtan nézett körül. Otthon ült a szobájában. Kint már világosodott. Az ébresztőóra pedig berregett az asztalon. Te jó ég! Álmodtam az egészet!

Most 1993 van, és a fél éjszakát azzal töltöttem, hogy a **MAGYAR HELYESÍRÁS SZABÁLYAI** tizenegyedik kiadásának 280-282. oldalán található na- és ná-val kezdődő szavakat magoltam be. A **narodnyik** szóig jutott, amikor elnyomta az álom. **Sztálin**, a magyar tanár csak abban az esetben enged át évvégén, ha fejből felmondom ma első órán az összes ilyen szót, meghozza olyan sorrendben, ahogy az a könyvben van - közölte a fejében lévő narrátor.

És még nyolc szó hátravan! Idegesen bekapott egy **naspolyát** az előtte lévő tálból. Ha a bátyja itt lenne, segítene neki! De éppen most kell neki **nászúton** lennie!

Egy óriásit tüszentett. Ráadásul még **náthás** is lettem!

Az órájára pillantott. *El fogok késni.* Felpattant, és kapkodva átöltözött. Az ajtóban lefejelte a **NATO-államok** térképét. Kint jutott eszébe, miközben a fejét dörzsölte, hogy ma kémiából is felelni fog; a **nátrium-klorid** tulajdonságaiból. A **naturalis**ta életbe!

Kétségbeesetten magolta menet közben a nyelvtant. Aztán dühösen legyintett, és elhatároz-

ta, hogy nem izgatja tovább magát az iskolával kapcsolatban. Valami kellemesre fog gondolni. Például a vacsorára, ami a kedvence lesz: **natúrselet**.

Vidámban hangulatban lépett be az iskolába, és eszébe sem jutott, hogy mennyit kell még szenvednie nagy álmáért, hogy **navigátor** lehessen.

Tomkiss: Na-Ná!

- Tíz n...n...n...newton! Egy kiló az 10N! - nyögte ki végre Szabó.

A **nacionalista** módszereiről hírhedt tanár, akit egyszerűen csak **Nácinak** neveztek, vérszomjas ábrázattal szemlélte a **nádszálként** remegő Szabót.

- Ez kevés, te **nadály!** - morogta.

Szabó olyan távolinak érezte magát az osztálytól, mint a **nadír** érezheti magát a zenittől. Idegesen babrálta **nadrágtartóját**. **Nadragulya színű** inget viselt, ami enyhén büzlött a **naftalintól**. **Nagy** levegőt vett, és **Nagy Jani** felé fordult. Ő azonban éppen **Nagy-Britannia** történelmét tanulmányozta, és esze ágában sem volt segíteni.

Szabó erős lelkiismeret-furdalást érzett, hiszen ő, mint egy **nagycsalád** legfiatalabb képviselője, igazán lehetne annyira belátó, hogy csak a tanulással viheti valamire. Ezt már **nagycsoportos** korában is tudta. **Nagy garral** kezdett neki tanulmányainak az általános iskolában, de amikor a tananyaggal a **nagy honvédő háborúhoz** érkezett, elhidegülést érzelt magán az iskola iránt. **Nagyjában-egészében** bele se bagózott azóta semmibe. **Nagyjából** ennek köszönheti, hogy a gyűlölt tanár meg akarja vágni így érettségi előtt. No meg az iránta való gyűlöletének iránta. Legszívesebben egy **nagykalapáccsal** verné be a fejét! Vagy lelökné a **Nagy-Kevélyről**.

- Te egy Ökör vagy, **nagy kezdőbetűvel!** - habzott a szája a tanárnak.

- Kérem, én már **nagykorú** vagyok.

- Te egy Senki-Ökör vagy, **nagykötőjellel!**

- A k... ..d az, te **nagyközségi**, te! - üvöltötte Szabó, és ha társai nem fogják le, tüstént nekiront a tanárnak.

A tanár (legyünk tárgyilagosaak, nevezzük a továbbiakban eredeti nevén, tehát Kálmánnak), szóval Kálmán kövé merevedett. Ő, a **Nagybajom Nagyközségi Közös Tanács** elnöke, aki már huszonhat éves korában is **nagyközségi tanács** tag volt, ő ezt érte meg harminchat év tanári pályafutás után! Kezdte a főiskola után **nagyközségkörnyéki** általános iskolákban, majd **nagykun** lévén a **Nagykunságra** költözött, és egészen a gimnáziumi fizikatanári állásig vitte. Van egy **nagylánya**, aki a feleségét máris **nagymamává** tette, és erre ő ezt kapja ezektől a nyavalyás kölyköktől. **Nagy**

mértékű gyengeség fogta el. Órájára pillantott, ahol a **nagymutató** vészesen közeledett az óra végét jelző rováshoz. **Nagy néha**, amikor éppen kedvenc hobbijának, a **nagy októberi szocialista forradalom** jelentőségét bizonyító cikkek gyűjtésének és rendezgetésének hódolt, eljátszadózott a gondolatlaltal, hogy mi lett volna, ha ő van akkor Lenin helyében. Az biztos, hogy nem lennének ilyen senkiháziak a Földön, mint ez a Szabó. A piszok mindig **elnagyolta** kötelességeit. Ezt a tettét nem is lehet kellőképpen **nagyollni**. Ilyen nincs is.

Halotti csönd derengett a teremben. Még nem szólalt meg.

Az biztos, hogy a **nagyolvasztót** fogja használni. Szabad bejárása volt az üzembe, és mindenki a zsebében volt. Szabó ott fog meghalni. **Nagyon**, sőt **nagyon-nagyon** fog üvölteni, de ez semmit sem jelent. Majd ő elintézi, hogy akkor mindenki **nagyothalló** legyen a gyárban. **Nagyra becsülte** az új szovjet gyártmányú kohót. **Nagyrészt** neki köszönhető, hogy a falu ipari központtá kezd válni. **Nagy ritkán** még szovjet elvtársak is meglátogatták az üzemet, és életnagyságú matrjoskabajákat hoztak ajándékba. **Nagyszámú** felelős beosztásban lévő ismerősének köszönhetően Kálmán előtt szép jövő állt. **Nagyszerű** terveket dédelgett, minden vágya az volt, hogy egyszer **Nagybajom nagyvárossá** lesz, ő általa. Egyszer ugyan Rákosi elvtárs a következőket mondta neki: "**Nahát! Micsoda naiva!**", de őt ez nem ingatta meg.

Eközben Szabó már számot vetett eddigi életével, és gondolatban elbúcsúzott szeretteitől. *Mi lesz velem? Naiv kérdés. Nála aztán lehet tudni, hogy mire számíts az ember!* Érezte, hogy előnti agyát a kétségbeesés hulláma. **Nana!** - rázta meg magát. *Ha már úgyis veszni látszik minden, akkor miért ne harcolnék az utolsó csepp véremig? Még nem hunyt ki teljesen sudár életemnek fényes napja.* Talán kihúzó még egy **napig**. *Addig bármi megeshet. Talán egy eltévedt szovjet napalmbomba hull az éjszaka Náci házára.* Elképzelte magában, ahogy a holnapi **napilapok** 300 pontos betűkkel harsogják a hírt: **Bomba esett a tanár házára!** Ha ugyan el nem tusolják az ügyet. De ez a bombamódszer nem is lenne olyan jó. Kálmán a **napközi otthon** egyik épületében kapott szolgálati lakást, és Szabó nem

zott az egész díszes társaság, és valamin nagyon tanakodtak.

- Hogy vagytok? - kérdeztem csak úgy, mert ez jutott az eszembe.

- Jól - vetette oda Lignit. - Verset írunk - tette hozzá magyarázólag.

- Igen - mondta Makimakkja. - Te leszel a döntőbíró. Jó?

- Jó, - mondtam - mindig erről álmodtam.

Mindegyikük félrevonult, és nekiálltak költeni. Tíz perc múlva szóltam, hogy letelt a határidő, tessék beadni a verseket.

Mindenki odaadta az irományát, igaz, Lószar Afin morgott egy kicsit, hogy nem volt ideje a központosításra meg a korrektúrázásra, biztos csak második lesz.

- Nézzük, - harsogtam - mit írt Sir Beteg Lajos. A vers címe, Lajos vagyok

Lanka, Lenke agybajos

Bamba-hetyke lampajos.

Sir Beteg Lajos kidüllesztette a mellét és körül nézett.

- Ez nem vers! - sikoltozott Nagyzol Árd, a kétkező fenyezőfa. - Nem hiszem, hogy vers lenne.

- Már hogyné lenne vers?! - horkant fel Sir Beteg Lajos. - Én írtam!

- Mi... Mi van... Nem értem... - habogott Baromo, a befékezett agyvelejű nyúl.

Hogy lecsillapítsam a kedélyeket, fogtam egy másik papírt: A macska. Csacskakati verse:

Cseles ma a macska

Csak ma szép a micska

Csak mert belepte a

Csacska macska mocska.

- Ez sem vers! - rikoltotta Nagyzol Árd, és egyfolytában sipákkolt, meg fújtatott és rúgkapált.

- Akkor felolvasom a tiédet, jó? Cím nélkül, Nagyzol Árd verse.

Dömdödöm, dömdödöm

Dömdö-dömdö-dömdödöm.

- Mi ez? Miféle vers ez? - pfüjoltak, brekegtek és makogtak mindannyian. - Ilyet még Döngölöm is tud írni, pedig ő nem igazán egy lumen.

- Döngölöm - sütötte le a szemét Döngölöm.

- Hát ez baj! - szögezte le Nagyzol Árd. - Csak döngölsz, meg döngölsz, de verset írni, azt nem tudsz. Bezzeg én, ugye...

- Eredményt csak a végén hirdetek! - szóltam közbe. - Most pedig Döngölöm versét hallgassá-

tok meg:

Döngölöm, döngölöm

Döngö-döngö-döngölöm.

- Rólam másoltad! - horkant föl Nagyzol Árd.

- Ez szabálytalan! - vinnyogott Lószar Afin.

- Ismerős a vers szerkezete... - mélézött el Makimakkja.

- Brunner Lignit verse következik! - lobogtatam meg gyorsan a papírt, nehogy megint hajbakapjanak. - A vers címe: Egyedem-begyedem.

Egyedem-begyedem, tengertánc,

Hajdú sógor, mit kívánsz?

Nem kívánok akármit:

Csak egy szelet szalámit.

- Nahát, ez már mindennek a teteje, - nyögte Lószar Afin - az nem számíthat versnek, amit máshonnan loptál!

- De én nem loptam. - sandított rá Bruckner Lignit.

- Igenis loptad.

- Nem.

- De.

- Inkább hallgassuk meg Makimakkja versét, mert ránk fog esteledni, ha így szúrjátok-búrjátok egymást... A vers címe: Fussunk együtt!

Fussunk, szaladjunk, loholjunk, kergetőzzünk rohanjunk, vágassunk, teperjünk, száguldjunk Együtt

- Höhö - vigyorgott Baromo a befékezett agyvelejű nyúl. - Az enyém jobb.

- Mi a címe? - kérdeztem, mert nem volt ráírva a papírra.

Az erdőben élni jó,

Az erdőben élni jó.

- Micsoda kerge vers - fitymálta le a költeményt Nagyzol Árd.

- Dehát rímel... - nyögdecsejt Baromo.

- Inkább hallgassátok meg az enyémet! - virult ki Lószar Afin.

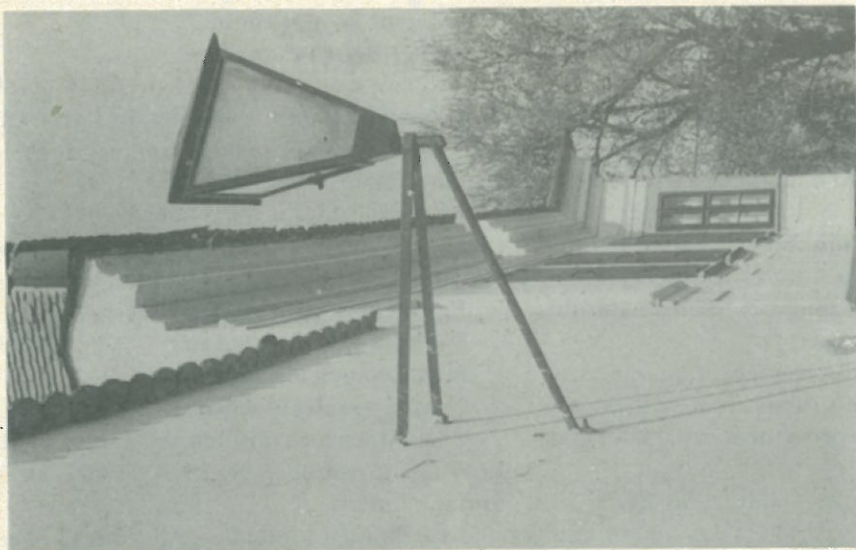
Lószar Afin lakhelye Zöldmáli

Az ajkam pedig

Zöld és malé

Elégedetten körül nézett, majd leült a helyére a többiek döbbsent csenddel tanúsítottak harmatos ellenállást. Úgy éreztem, itt ma nem hirdetünk győztest, plikk-plakk...

Pikkalakk...

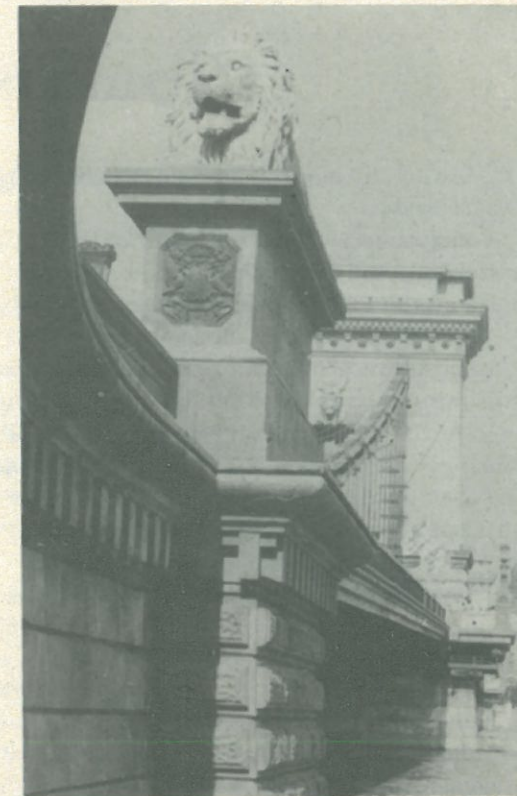
Álló?-lámpa

„...Vaskarmok húzzák, tépik,
és az ég egy darabja a földre hull...”

Egy ág benéz az ablakon, zöld szemei
visszatükröződnek az üvegen...
(fotós ismeretlen)

Babilon

Láncolat

Villanások

Fotók: *Váci Olivér*
Montázs: *Nagy Réka*

„Gépek, hatalmas kalapácsok
öklendeznek, majd kihányják a világot...”

